

Jeg vil ikke være årsag til, at folk dør af sult, men forudsat at der ikke er en fare for det, så satser vi på at køre debatten, uden at der blive spisepause. Det er bare til orientering.

Der er en kort bemærkning til hr. Per Clausen.

Kl. 17:29

Per Clausen (EL):

Nu ligger det mig jo uendelig fjernt at trække debatter i langdrag, så det er der ingen fare for. Men jeg har et par spørgsmål til fru Lone Dybkjær.

Det første spørgsmål er: Er fru Lone Dybkjær enig med mig i, at det, der sker med vedtagelsen af den her traktat, er to ting, nemlig for det første, at der faktisk flyttes magt til EU – altså det, at man går fra, at man har enstemmighed til flertalsafgørelser, betyder, at der flyttes magt til EU; lad os bare kalde det det i stedet for suverænitet – og for det andet, at de danske forbehold kommer under forstærket pres?

Jeg har et andet spørgsmål til fru Lone Dybkjær. Det lyder jo så godt det med, at man skal blive mere effektiv til at træffe beslutninger, men fru Lone Dybkjær er vel enig med mig i, at det afhænger lidt af indholdet af beslutningerne, om det er værd at stræbe efter. Er fru Lone Dybkjær ikke enig i, at der fortsat er en stor risiko for, at EU træffer en række forkerte beslutninger, der faktisk fører til, at vi må se, at ting, vi gerne ville indføre på miljøområdet og på fødevarerområdet, har vi ikke mulighed for at indføre, og at vi i nogle tilfælde også tvinges til tilbageskridt, som vi faktisk ikke ønsker os?

Kl. 17:31

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 17:31

Lone Dybkjær (RV):

EU kan altså lige så vel træffe forkerte beslutninger, som det danske Folketing kan træffe forkerte beslutninger. Det afhænger fuldstændig af, hvordan flertallene ser ud i de enkelte lande og i Europa-Parlamentet og den slags ting. Så det kan man jo ikke garantere. Jeg synes, at der er truffet et hav af forkerte beslutninger her i de sidste 6 år, men det ændrer ikke ved, at jeg stadig synes, at flertalsafgørelser, flertalsbeslutninger, er den rigtige måde at komme videre på.

På enkelte områder kan man måske så skærpe tingene. Vi har foreslået, at man ikke bare med et helt snævert flertal kan gå ind i en krig i Irak, men det er så enkelte områder, man

kan tage ud. Men ellers synes jeg, at flertalsafgørelserne er måden at gøre det på.

Så vil jeg sige, at jeg ikke er enig med hr. Per Clausen i, at man afgiver magt og suverænitet. Jeg kan udmærket godt forstå den der diskussion, der er om enstemmighed og flertalsafgørelser, men jeg synes, at suverænitetsbegrebet er et meget videre og større begreb end bare et spørgsmål om enstemmighed eller flertal. Jeg synes, at noget af det, der er vigtigt, faktisk er det, den østrigske tidligere kansler, statsminister, har sagt, da han var udenrigsminister: At han gerne ville være med i det europæiske samarbejde – det var altså før, de blev medlemmer – fordi han syntes, at suverænitet var, at man var til stede der, hvor der blev truffet beslutninger, der vedrørte ens land. Det er for mig suverænitet.

Kl. 17:32

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Per Clausen.

Kl. 17:32

Per Clausen (EL):

Nu findes der mange tolkninger af suverænitet. Fru Lone Dybkjær har en, Justitsministeriet har en anden, og der findes også en tredje og en fjerde. Min pointe er her, at muligheden og sandsynligheden for, at man kan blive stemt ned, er større, når man går over til flertalsafgørelser. Det tror jeg sådan set er rigtigt. Så er vi jo i den situation, at vi, fordi EU stadig væk er drevet af det indre markedes logik, formentlig stadig væk vil se en lang række beslutninger, som bliver truffet, der giver nogle begrænsninger for vores muligheder for at føre en fornuftig sundhedspolitik, en fornuftig miljøpolitik osv. Det ved jeg da fru Lone Dybkjær tidligere har været optaget af og bekymret for og endda har nævnt man skulle prøve at gøre noget ved. Og vi kan vel i al stilfærdighed konstatere, at det problem på ingen måde løses med den her traktat.

Kl. 17:33

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 17:33

Lone Dybkjær (RV):

Der er da en masse ting, der ikke løses med den her traktat. Traktaten er nu engang kun en ramme om det politiske samarbejde, og hvis Europa er sort, så bliver det sorte beslutninger, og hvis Europa er grønt, så bliver det grønne beslutninger. Det er da rigtigt, at når man går fra enstemmighed til flertalsafgørelser, så kan man risikere at blive stemt ned, men man kan jo altså også ri-